

findes villige til at gaa med til. Min Opfattelse som daværende Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet var den, at ved Affattelsen af det administrative Budget maatte paa dette Punkt og paa det andet Punkt — som for Resten ogsaa Mindretallet har givet Ministeriet Decharge for, nemlig en Post paa Kommunitetet, med Hensyn til hvilken der var Uoverensstemmelse mellem Loven af 1892 og Finansloven — saavel Tekst som Tal rettes saaledes, som det var Meningen, og ligesom der derfor paa det ene Sted stete en Rettelse af Tallet, overensstemmende med, hvad der var Meningen efter Loven af 1892, og hvad der havde vist sig at være Meningen ved Vedtagelsen paa Finansloven, saaledes blev her Teksten rettet overensstemmende med, hvad der var Meningen, det vil sige det paa Finansloven vedtagne blev rettet saaledes, som Meningen var efter den ny Lov. Til Støtte for, at det var Meningen, kan jeg ganske vist kun fremføre Forhandlingerne med det paagældende Udvalg i det Aar, og de foreligge ikke officielt, men at det var Meningen, fastholder jeg, ligesom ogsaa, at det i alt Fald senere blev godkendt af Rigsdagen, som har vedtaget den samme Tekst.

Jeg skal nu gøre en Bemærkning til, hvad hele Udvalget udtaler om Udgifterne til Seminarierne paa den ekstraordinære Konto. Jeg mener, at Udvalgets Udtalelse gaar for vidt, naar det siger, at det sammenhænger med Statsrevisorerne i, at de omhandlede Udgifter ere af en saadan Bestaaffenhed, at de burde være gjort til Genstand for særlig Bevilling. Det er for meget sagt. Det kan i alt Fald ikke siges om alle disse Udgifter; med Hensyn til nogle af dem kan der være Tvivl, da et Støn altid kan være tvivlsomt. Som den ærede Minister nylig bemærkede, er der en Bevilling, med Hensyn til hvilken der er lang Praksis for, at den er afholdt af denne Konto for ekstraordinære og usordfete Udgifter. Ligeledes er der en Bevilling til litterære Understøttelser, men ikke af den Art, at den kan opføres paa den Konto som ellers anvendes til Understøttelse af videnskabelig Karakter. Den har en anden Karakter, som nærmest fører den ind paa denne Konto. Om en anden Konto har ogsaa den højtærede Minister bemærket, at det dog var ret naturligt, at man først gjorde et saadant Forsøg. Det gælder navnlig om Bevillingen til Værer Vodders Verfskjød. Man har der gjort et Forsøg paa denne Konto, inden man har kunnet forelægge Rigsdagen Forslag, som saa senere er blevet bevilget af den. Men særlig kan

jeg bemærke med Hensyn til den ene Post, Understøttelse til Anskaffelse af historiske Anskuelsebilleder, at jeg søger Anerkendelsen af, at dette falder ind under Kontoen „særlig usordfete Udgifter“, og at den altsaa ifølge sin Bestaaffenhed ikke kan udvises derfra, deri, at Statsrevisorerne selv have erkendt, at Halvdelen af Udgifterne hertil er bleven afholdt under en anden ekstraordinær Konto, nemlig under Udgifterne til det lærde Skolevæsen, uden at der er blevet gjort nogen Bemærkning derom. Forholdet er nemlig det, at man med Hensyn til disse Anskuelsebilleder, som havde Betydning baade for Seminarier og lærde Stoler, delte Udgiften imellem dem. Det ene Sted er denne Udgift bleven afholdt, uden at der er blevet gjort nogen Anmærkning derom, sandsynligvis fordi man der ikke havde overskredet Bevillingens Grænse; men paa det andet Sted er der blevet gjort en Bemærkning derom, vist nok fordi man der var kommen til at overskride Bevillingens Grænse. Men bortset fra dette Moment forholder det sig ikke anderledes det ene Sted end det andet. Jeg mener nu, at Samfundets, Rigsdagens, alle Parters Interesser vilde blive krænkede — jeg vil ikke sige, hvis man var nøjeseende, thi det maa man jo altid være — men hvis man gif altså stærkt i Rette med Ministeriet med Hensyn til Anvendelsen af denne Konto. Man vilde derved affære Ministeriet fra den naturlige Frihed, og alle ere jo ogsaa bedst tjente med, at en saadan Konto kan bruges til alle saadanne naturlige Formaal, der efter deres Anvendelse falde ind derunder. Ministeriet vilde ellers let blive ængstelig og lammet og saaledes spilde det rette Øjeblik over for Formaal, om hvilke alle bagefter ville sige, at det var stor Synd og Uret, at de ikke lykkedes.

Jeg vil dernæst med Hensyn til et Punkt, som nærmest vedrører min Forgænger i Ministeriet, sige, at jeg har, som den højtærede Kultusminister meget rigtigt bemærkede, med Hensyn til det omdebatterede Spørgsmaal om to- og treaarige Understøttelser, og om, hvorvidt ledige Belsøb ved ministeriel Bestemmelse kunde overføres til andre, for mit Vedkommende erkendt, at saa længe Striden stod paa, vilde jeg ikke benytte mig af den Ret, der maatte være for en Minister til at foretage en saadan Ompostering. Men jeg har lige saa fuldt og lige saa bestemt hævdet under de vidtløftige Forhandlinger, som have fundet Sted om dette Spørgsmaal, at min Forgænger var fuldstændig beføjet til at foretage den Anvendelse, som han havde gjort, og som jo